

nr. 9

Hans-E. GARTHE
Reeser Straße 100
4240 Emmerich am Rhein
Tel. 02822 / 33 13

ODV-Groep Hilversum

Lezing gehouden op 6 nov. 1961

OUDE OVERLEVERINGEN EN NIEUWE OPENBARINGEN

Goeden avond vrienden.

Ik kan vanuit het standpunt van onze groep opmerken, dat wij uitgaan van de gedachte dat in alle dingen goed is, maar dat het aan de mens zelf is dit goede te helpen vinden.

Dit geldt voor onze groep zowel als voor elke andere en ik meen dat het rustig aan U kan worden overgelaten om dus zelf na te gaan wat voor U belangrijk en aanvaardbaar is.

Ik zou verder nog gaarne er op willen wijzen, dat wij niet alwetend of onfeilbaar zijn, zodat wij ook van U verwachten dat U zelf nadenkt.

Laat ons in het begin kort zijn. Profeten zijn er altijd geweest. Zolang de mensheid bestaan heeft zijn er stemmen geweest die uit andere werelden of uit onbegrepen gebieden boodschappen aan de mensheid hebben overgebracht.

Daarnaast is zeker, dat juist buiten deze profeten om er wijzen zijn geweest, die bewust en persoonlijk bereikend veel hebben beseft omtrent het heelal, de kosmos en de opbouw daarvan.

Wanneer wij spreken over oude wijsheid, is menigeen geneigd om zich in de eerste plaats te richten op de algemeen bekende werken, de tortiking en de verschillende grote heldendichten van India, misschien ook nog overleveringen omtrent Egypte en Griekenland. Wanneer ik echter spreek over oude wijsheid, zo zou ik dit gaarne niet doen over wat openbaar is of wat aangenomen wordt.

Ik zou U willen vertellen hoe de mens in de oudheid de wereld zag, de wijzen, en aan de hand daarvan aantonen, dat er geen grote en onstellige verschillen zijn tussen de wijsheid van de oudheid en het heden. Daarnaast zou ik de aandacht willen vestigen op het feit, dat in het heden openbaringen plaats vinden op velerlei terrein en uit velerlei bron, maar toch zich centreren rond de nieuwe wereldmeester en de nieuwe heerser in de kosmos, die een verklaring kunnen zijn voor veel van de ouden dat nu juist begrepen is.

Ik hoop niet dat U mij zult verwijten, dat dit alles, voor de korte spreekduur mij toegemeten, een te stoutmoedig plan is. Sta mij dus toe om meteen te beginnen.

Gedachten omtrent de vorming van het Al worden reeds in de verre oudheid gesteld. Hierbij fungeert vaak iets wat men de wereldzee noemt. Wereldzee is klaarblijkelijk identiek met kosmische ether. Wanneer wij ons mogen bezighouden met een filosofisch-magische uitspraak van ongeveer 5000 jaar geleden, daar wordt gesteld:

Nr 9

"In de wereldzee drijven de sterren, lichten van leven, die de aarde aangeven hoe zij haar koers bepaalt".

Sterren worden kennelijk als levende wezens beschouwd en zeker niet als speldepunten of lantaarntjes aan de hemel. De wereldzee is klaarblijkelijk onbepaald, want zij strekt zich ook boven de grens uit waar de sterren zich bevinden.

Eerst veel later krijgen wij het concept van een aarde die drijft op een wereldzee, maar dat is wanneer de mens de wijsheid vergeten heeft.

Reeds in de oude tijd wist men dat de mens niet alleen door 't "ledig niet" omringd wordt, maar door een bepaalde kracht, een kracht die men om zijn voortdurende vormverandering en fluctuatie versleet met de wateren, zeeën, die voor de mens van die dagen even tijdsloos en eindeloos waren als de hemelruimte zelf.

Hij gaat dan verder denken die mens en zegt, wat is de mens.

En dan komt er een met een heel typisch concept, ik ben niets dan een stofje wanneer ik zie naar de sterren.

Maar ben ik soms een ster voor vele levenden die ik niet zie?

Hier komt de gedachte van micro- en makrokosmos tot uiting, maar met één groot en belangrijk verschil. Geen directe spiegeling van omstandigheden, dit wordt eerst veel later gesteld, maar een tussentrap.

De mens staat aan de grens van de grote wereld maar hij kan tevens de begrenzing van de kleine wereld zijn.

Juist deze gedachte, dat de mens tussen twee werelden staat, wordt door vele filosofen later nog eens herhaald in allerlei toonaarden.

Zo vinden wij reeds ongeveer 500 jaar voor Christus een syrisch filosoof en denker die poneert: Ziet de mens zou een engel of een geest kunnen zijn of een dier. Hij is beide niet en toch beide gelijk.

Tweeslachtigheid van de mens wordt in de oudheid gezien uit concepten. Omtrent de materie kan ik er slechts enkele uit vele citeren:

Jao Pe Tsang (2300 voor Christus): "Er is een kleine wereld waarin al verborgen ligt en de kleinste delen zijn als sterren en planeten waarin de machten en stromingen die ons lot bepalen, worden tot kosmische wervelingen". Klinkt vreemd. De vertaling, die van mij is, is wel nauwkeurig maar vrij in woordgebruik. De gedachte aan het atoom ligt hier onmiddellijk achter verscholen.

Gedachten omtrent zenuwen, zenuwstromen, nu pas korte tijd in het westen ontoekt, zijn terug te vinden in bepaalde verhandelingen en in sommige delen van China's klassieken. We vinden ze eveneens terug in bepaalde Hindu-leren en stellingen.

Wanneer wij ons bezig willen houden met de vraag hoe de menselijke geest zich in het menselijk voertuig beweegt, komt de huidige dieptepsychologie slechts tot het erkennen van een iets dat het ware ego genoemd kan worden maar niet gedefinieerd.

In het oude Egypte wist men reeds alle verhoudingen precies te schetsen en de krachten, tussen stof en geest bestaande, te gebeuiken. Vandaar het ontstellend vaak optreden van zgn. mirakelen die tegenwoordig eenvoudige paranormale verschijnselen zijn zoals, hypnose, massasuggestie, e.d.

Men wist in de oudheid onnoemelijk veel. In deze dagen heeft men veel verloren. De wijzen van heden zijn wat zij noemen redelijke mensen..

Echter wij weten één ding: Slechts daar waar de rede, als basis wordt gebruikt, als bolwerk der gedachte, kan de gedachte uitbloeien tot iets dat ligt buiten het eigen wezen dat het heelal

benadert, begrijpt en omvat...(?).

Maar wie de menselijke redelijkheid door het menselijk erkende weten wil zien als enige wet, waarbinnen de gedachte zich mag bewegen, die ziet zijn gedachten opgesloten binnen de benen kerker van een schedel, machteloos en niet in staat iets van de werkelijkheid te zien.

Deze enkele zinsneden moge U beschouwen als inleiding, want hieruit zoudt U reeds kunnen afleiden: in de oudheid was het menselijk weten, wetenschappelijk weten, niet zover gevorderd als in deze dagen.

Daarvoor in de plaats stond een vrijheid van denken en van begrip, waardoor veel wat nu bewijsbaar is toen reeds werd beseft.

Besef van de oudheid overtreft in vele gevallen de wetenschap van heden. Deze beide kunnen dan ook niet verward worden. Wijsheid mag nimmer zijn een wetenschappelijke vaststelling, ze moet zijn een aanvoelen van de werkelijke en kosmische achtergrond van mensen, dingen en toestanden.

Nu wil ik trachten om verder te gaan. Wie in zich leeft kent zichzelf maar kent de wereld niet. Wie niet de wereld kent is dood terwijl hij leeft, is een spreuk die behoort tot de commentaar op de Ramayana. Wie de wereld kent en niet zichzelf beseft is een dwaas, want hij denkt de wereld te beheersen maar wordt geregeerd door datgene wat hij in zichzelf niet erkent. Een even grote waarheid.

Of wat zoudt U hiervan zeggen? Ordening is noodzakelijk, want alle dingen zijn in een hemelse orde geschikt, maar hij die zich tot richter der hemelse orde maakt baart chaos.

Een ieder heeft zijn taak in het leven. De taak in het leven is, niet meer te zijn dan een mens, maar mens te zijn op de plaats die hem, gesteld is met de gaven hem gegeven, zo goed en zo volledig als hem mogelijk is.

Dit zijn spreuken overigens die uit de tijd van Con-fu-tse stammen, waarmaast wij misschien wel enkele stellingen van Lao-tse als tegenstelling kunnen plaatsen. Om te leven moet ik vrij zijn, hoe kan ik echter vrij zijn indien ik mij bind aan de dwaasheid van anderen.

En een andere definitie, niet van de meester zelf overigens maar van een van zijn leerlingen: Ware vrijheid is het besef van eigen wezen, zodat men leeft volgens zijn werkelijk ik.

Nu moet U goed begrijpen, dat de wijzen der oudheid hebben geprobeerd om hun wereld te omschrijven. Want wijsheid is, zoals ik reeds stelde, een streven naar begrip.

In de oudheid stond de mens te midden van een wereld die hij niet kende. De wijze moest die wereld verklaren. Maar hij geen directe verklaring kon vinden gebruikte hij symbolen, symbolen van Goden, symbolen van demonen, van dreiging en van zegening.

Zo heeft de wijze het onbekende gestalte gegeven, die later binnen de mythologieën, laat ons zeggen, bijna literaire waarde verkrijgt en een te simpel geloof van het volk aanmoedigt.

Men heeft het nooit zo willen scheppen. Een wijze en een leermeester in de oudheid trachtten niet om een Godsdienst te scheppen, zij trachtten niet om Goden te creëren, zij trachtten te verklaren.

Alles wat in de oudheid verklaring vond, alle wetenschappen, al wat U op het ogenblik nog geniet, waarvan U nu nog de vruchten plukt, heeft U te danken aan de wijzen van de oudheid, niet aan de profeten. De profeten hebben gesproken met de stemmen van Goden en van geesten. Zij hebben volkeren gedwongen hun lot in een bepaalde richting te keren, zij hebben rampen aangekondigd en beloningen vanwege Goden of God aan anderen uitgedeeld.

Maar zij hebben nooit geschapen wat werkelijk noodzakelijk is voor de mens. De profeet geeft het kosmisch commentaar op datgene wat de wijze tot stand brengt.

Daar waar de wijze meestal faalt; daar is de profeet noodzakelijk om het onbegrip te dwingen ondanks alles het pad der wijsheid te gaan. Is U dit met mij eens?

Nu zou ik graag willen overgaan tot het bespreken van de nieuwe tijd. In een wereld waarin de wetenschap meester is, waarin rede en misschien zelfs de grootste leugenaar aller redelijkheid de statistieken regeren; daar moeten wij stellen dat nimmer wijsheid geboren kan worden vanuit het bestaande. Ze kan er van worden afgeleid, maar zal altijd verworpen worden.

De wijsheid van deze dagen krijgt daarom een andere gestalte. Zij wordt niet zoals vroeger tot overpeinzing en bespiegeling, zij wordt tot openbaring. Deze wijsheid openbaart zich vanuit de mens. De mens die inzicht heeft projecteert totaal nieuwe denkbeelden, soms literair of artistiek, soms wetenschappelijk, die dwaas genoemd worden, maar hij eindigt met een bewijs, want dit vraagt de wereld van wetenschap.

De mens die wil heersen over alle dingen in deze dagen, die vaak machtsdof is, beseft niet dat wijsheid betekent begrip en harmonie en afstemming.

Om ware harmonie tot stand te brengen, die verder gaat dan alleen het uiterlijk, om een innig ware diep innerlijke kracht en diep innerlijk begrip te doen ontstaan, is een verwerping van de huidige rationaliteit ten dele noodzakelijk.

Waar echter een harmonie ontstaat, zal deze niet alleen tot uiting komen als een begrip voor wat in U en rond U leeft in kenbare vorm. Want zoals reeds de ouden wisten, rond ons bevinden zich ongetelde werelden.

Sommige zijn stoffelijke, andere geestelijke, alle met hun bewoners. Er zijn heersers die de stromingen in de kosmos bepalen en er zijn wezens wier uiterlijk de flonkering is van een ster,

Dwaas zegt de mens op aarde, maar waarom dwazer dan een beeld van Uw God? En dat gelooft ge wel. Nu moet ge goed beseffen dat er altijd een behoefte is tot contact tussen alle krachten, op het ogenblik dat een zekere mate van eenheid van onderling begrip mogelijk wordt.

In de oudheid heeft men dit eens zo uitgedrukt: Daar waar het kind ontwaakt tot man-zijn, heeft het zijn plaats in de raad der mannen (stamt uit de Kirgiezensteppen). Wanneer je eenmaal man bent geworden moet je de taak van een man op je nemen, ook al ben je jong.

Wie geen man is, wordt niet gekend in de raad. Wie echter het punt van man-zijn bereikt, behoort tot de raad.

Wanneer de mensheid opgroeit moet er een ogenblik komen, dat zij een zodanig peil van rijpheid heeft dat zij man wordt in kosmische zin, dat zij dus een periode van rijping heeft doorgemaakt en nu haar eigen verantwoordelijkheden en verplichtingen op zich zal moeten nemen.

Wij weten dat het volwassen zijn een mysterie was in de oudheid.

Niets is dwazer, zo zegt een wijsgeer, dan te verwachten dat het kind mens wordt. Daar maakt men dus verschil tussen het mens zijn, het volwassen zijn en het kind zijn, indien men niet ingewijd is.

Hij die zegt het is dwaas om tot de priesters en de eenzaamheid te gaan (dat is het inwijdingsritueel hier), is een dwaas omdat hij verwacht dat alleen de grens van anderen het wezen van een mens verandert.

Een inwijding is noodzakelijk. Wanneer een inwijding noodzakelijk wordt, dan zullen wij een aantal eigenaardige aspecten zien. In de eerste plaats, het kind dat kort voor die inwijding staat voelt zich veel groter en wijzer dan het is. Gelijktijdig vreest het zichzelf en het totaal van de wereld, want het weet dat bepaalde geheimen te wachten staan. Het kind dat deze inwijding moet ondergaan, zal in de periode daarvoor vaak trachten om zijn eigen gezag over zijn soortgenoten bijzonder scherp tot uiting te brengen.

Het zal vaak niet beseffen dat het daarmee binnen de gemeenschap kwaad kan doen. Om te voorkomen dat dit geschiedt, zegt men; geef aan de kinderen een leermeester die oud is en wijs, wanneer de kinderen tot rijp-

heid komen, geef hen een meester die sterk is en vlug (dat vlug waarschijnlijk omdat hij ze achter de vossen moet zitten); wanneer zij ingaan, geef hen een meester die streng is en rechtvaardig, wanneer zij terugkeren uit de beproeving, geef hen liefde en eer want veel hebben zij doorstaan ook al hebben velen dit reeds vergeten. Dit behoort overigens bij stamregelen uit Afrika, maar overal in de wereld vinden wij dergelijke oude wijsheden. Als U het precies wilt weten, dit is een gezegde van de Ngombi, een heel eigenaardige stam.

Deze gedachtengang nu moet U toepassen op de wereld, wanneer U wilt begrijpen wat de nieuwe openbaring kan zijn en wat zij betekenen kan. Ge kunt zeggen, maar er is een wereldleeraar. Goed, Hij is de Meester die de lering geeft die het kind nodig heeft. Er zijn vele stemmen die spreken natuurlijk, Zoals degenen die ontwaakt tot een nieuw leven, overal een nieuwe betekenis ziet,

Er komt een ogenblik, dat de mens echter een werkelijke openbaring door moet maken. Deze openbaring zou volgens de oude wijzen nimmer kunnen worden gevonden buiten het ik en die zou van buitenaf nimmer gegeven kunnen worden, getuige onder meer in India verschillende uitspraken in 't Sanskrit; Gij zult Goden zien in vele gedaanten, vraag niet dat zij zich tonen in hun werkelijke gestalte, want hun verblindende kracht zou U doden. Dit is overigens in enkele veden herhaald op meer dramatische wijze.

Vraag nimmer wie geeft mij deze raad. Wanneer er een gevaar dreigt, overweeg of zij dienstig is om dit gevaar te bestrijden. Wanneer er een slang op Uw pad ligt, vraag niet; wie waarschuwt mij, en overheers de vrees in Uw hart, zodat gij in broederschap en zonder gevaar kunt verder gaan.

Alles vreemde gedachten misschien voor U, maar toch reële. Reële gedachten, omdat zij, mijne vrienden, direct van toepassing zijn op Uw huidige toestand.

Er begint een reeks van openbaringen, inderdaad. Er zijn mensen die verwachten dat in deze dagen de Zoon des Mensen zal komen, gezeten op een wolk, tronende aan de rechterhand des Vaders, maar die wolk, moet dat dan een atoomwolk zijn? De ontbinding der materie voortkomen uit ontbinding van menselijke ethiek en moraal?

Er zijn mensen die geloven dat het einde van de wereld komt, want zegt men, het kwaad kan de mens niet meer beteugelen waar de vrees zover is gestegen, het mistrouwen zo groot, dan gaat men onder. Ik vraag mij af waarom? Is het misschien, omdat men vreest dat een ander U werkelijk beheersen kan?

Wat nu zei de stem dan, die in deze dagen voor de mens klinkt? Weest voorzichtig, opdat geen ingrijpen vanuit de kosmos noodzakelijk wordt.

Vele stemmen roepen het U toe, want vergeet niet dat in de oudheid bij vele stammen en volkeren, het kind dat de inwijding niet doorstond, gedood werd.

De enige mogelijkheid om de maatschappij te beveiligen, de enige mogelijkheid om de stam het geloof daarvan, het weten daarvan zuiver te houden. We zullen ons voor kunnen stellen, dat het kosmisch ook bestaat, En voortdurende waarschuwing dus; Denk erom, ge speelt met vuur! Andere waarschuwingen; Weet wel, roepen zij uit, binnenkort is een samenvloeiing van kosmische invloeden, waardoor U als mens een bepaalde proeve wordt opgelegd. Uw wereld zal U moeten doorstaan, anders gaat die ten onder.

Andere stemmen proberen U duidelijk te maken, wat waarlijk goed is en wat alleen in dwaasheid is voortgekomen uit het menselijk denken. Tussen dat alles door, nog slechts door weinigen gehoord, klinkt de stem van Uw Meester, de uitdrukking van de nieuwe periode. Weet dat het belangrijk is om goed te zijn. Wie echter goed wil zijn, trachte goed te zijn voor anderen en denke niet aan zichzelf.

Vrees niemand, vrees slechts Uw eigen zwakte, want wie innerlijk sterk is zal nimmer waarlijk verslagen worden. Ik wilde dat vele staatslieden in Uw tijd dit leerden begrijpen. Vraag U niet af wat is de wet der mensen, doch vraag U af wat is de goddelijke wet in mijn wezen gegrift. Wees Uzelf voortdurend. Voortdurend wordt het herhaald, overal in duizende toonaarden en ook de Meester zelf zegt het.

Wees redelijk, wordt U toegesproken, maar met een redelijkheid die niet uitgaat van precies wat bewezen is, maar van datgene wat innerlijk aanvaardbaar is en uiterlijk te verwerkelijken.

Ik hoop niet dat ik tekort schiet met mijn betoog en U verveel. Maar .. + Zeker niet.

Dank U ... Mijne vrienden, laat ons toegeven om goed te begrijpen wat de profeten van deze dagen doen. Zij brengen dat tot uiting wat niemand durft zeggen, omdat hij bang is voor dwaas of voor een verrader gehouden te worden. De profeten van deze dagen zijn niet de aanklagers van de mensheid, zo men wel meent, Zij zijn veel eerder de kenners van de mensheid. Invloeden die door hen spreken wanneer zij medium zijn, krachten die op hen inwerken, wanneer zij telepathisch inspiratief ontvangen, krachten die in hen opwellen, wanneer ze bronnen zijn van bepaalde krachten die in de kosmos komen (niet in de stof direct gekend).

Zij allen gaan op hetzelfde terug, niet een aanklacht van de mensheid, maar een scheppen van een beeld van een nieuwe werkelijkheid. Deze nieuwe werkelijkheid zou ik misschien het best in zeer compacte termen kunnen nemen uit de leer van de huidige wereldleraar. Het is belangrijk te weten, dat gij zelve goed handelt. Niemand kan U dit zeggen en niemand kan U bevelen te handelen, dat kunt slechts gijzelf. Datgene wat in U wordt tot een vreugde, die kracht, en in genoegdoening, zult gij volbrengen. Datgene wat in U weerzin wekt, wat U een belasting is, wat U traag doet zijn, zult ge nalaten, want dat wat Uw wezen beantwoordt, is dat wat tussen Uw wezen en de kosmos een band schept. Grote Geesten (?) en Krachten zijn rond U, Uw God spreekt in U, maar Hij openbaart zich rond U. Indien gij juist leeft en handelt en niet te zelfzuchtig zijt, niet te zeer besloten in Uw eigen wezen, zullen deze banden zich openbaren.

De wet is dus; Leef mens vrij, wees Uzelve, maar wees Uzelve in bewust zoeken naar dienstbaarheid aan anderen.

Wees vrij mens, maar wees vooral vrij van de vrees voor hetgeen men U aan kan doen, voor hetgeen U kan overkomen, want meer dan aan het geweld, de grootste heersers der wereld, zijt ge onderworpen aan de vrees. Het is deze die U terugdrijft tot het peil van het onbewuste dier.

Wie niet vreest voor de gevolgen van het juist leven en handelen, zal niet slechts juist leven en handelen, maar zal overwinnaar zijn in de strijd des levens, drager van het hoger bewustzijn, een Bron van Licht voor anderen.

Een nieuwe wet zegt; Niets wat de mens heeft geschapen aan vormen van moraal en van ethiek, aan vormen van juistheid en onjuistheid is kosmisch, in Uw wezen echter zijn deze vormen wel kosmisch aanwezig.

Het is een dwaas die de woorden van een nar als wet neemt, en de woorden van zijn schepper ongehoord laat voorbij gaan. Hoort de stem in U. Er is geen eene ware weg waarlangs gij door priesters geleid wordt, er is slechts één ware weg in Uzelve.

Slechts wie zijn wezen weet te verwerkelijken in stof en geest, gelijklijk en volkomen, is vrij van alle banden.

Slechts wie in zich zichzelf kent, kan zich dat aanschouwen.

Zo wees vrij, uit Uzelve, harmonisch met Uzelf, niet vragend naar het oordeel van de wereld, maar slechts vragende naar de bevestiging in Uzelf, dit is goed. Natuurlijk is er veel meer te zeggen, maar alle stemmen van profeten in deze dagen komen op hetzelfde neer.

Allen die werkelijk profeten zijn, spreken U over gevaar en over dreiging, maar boven al over de noodzaak om Uzelf te zijn. Goed te zijn vanuit Uzelf en niemand te veroordelen, maar zelf wáár te zijn, en hier nu vind ik de grote band tussen de oudheid, de wijzen der oudheid en deze dagen.

Vergeet niet, eens was er een rijk Atlantis, het ging onder, omdat de mens meer zijn heersers vreesde dan de waarheid die hij in zich droeg, omdat hij meer begeerde de beperkte gaven der stoffen die snel vergaan, dan de waarheid van de Grote Geesten die toen nog met hem in contact konden treden.

Rijken zijn gekomen en zijn gegaan, en steeds gingen zij ten onder aan een overvloed van begeerten en een tekort aan zelftucht, vandaar dat de ouden steeds weer uitroepen; Wee U, gij die Uw ware Goden verlaten hebt, maar zij bedoelen niet ware Goden, zij bedoelen Ware Wetten. Daarom kon er bijv. omdat de leerlingen van Adanda... hoe heet hij ... Loeroe Diriatí .. nee .. Euriati .. ja, oorspronkelijk uit het zuiden gekomen, horend dus tot de eerste Boedhisten, die kon dus schrijven op een ogenblik.

Wij spreken over de paden en de peilers der Waarheid. Wij spreken over het achtvoudige pad, maar zo sprekende geven wij gestalte aan iets wat Ewig is, kwam met onzen Heer, en niet gaat met onzen Heer.

De staat van vrijheid, het verlicht zijn, is in ons allen, maar wij weigeren het licht omdat wij het duister begeren, zoals U in deze dagen zoudt kunnen zeggen.

Er zou vrede op aarde kunnen zijn voor allen, indien de mens niet vreesde dat hij zelf zwak zou worden, zich zou onderwerpen aan het geweld van anderen en daarom meent dat al zijn burenen het ook doen.

In de oudheid wordt gesteld dat de Goden zelve telkenmale weer de lasten dragen voor de mensheid, maar er is er Eén bij, die het op een zeer typische manier zegt, het is een Brahman. die commentaar geeft op enkele stellingen omtrent vooral Indra, dus de geschiedenis van Indra. Hij heeft ook mooie commentaren geschreven over Krishna de ^{der} heilige god, de boerengod, een soort Hindoe-Pan als U hem goed wilt vergelijken.

Hij schrijft dit: "Daar waar het bewustzijn niet is, dragen Goden de lasten, maar waar het bewustzijn is bereikt, dient de mens zijn eigen lasten wel te dragen. De onbewuste mag een beroep doen op het hogere, maar er komt een ogenblik dat hij bewust is van zijn mogelijkheden en dan heeft hij geen recht meer om een beroep te doen."

Hij schreef dit omdat er vele Brahmanen waren die hun taak van wijsheid, recht en rechtvaardigheid, van soberheid en rein leven terzijde stelden voor de bezittingen. Maar het geldt voor Uw dagen net zo goed,

Gij meent, zo roept hij hen toe, U te rechtvaardigen door te zeggen; indien ik deze dingen doe zal er minder onrecht geschieden, want anderen zijn vaten vol van ongerechtigheid. Maar gij die dit zegt, maakt U tot vaten van ongerechtigheid, terwijl gij tweemaal-geborenen en dragers van Licht behoort te zijn.

Gij hebt Uw wijsheid verkocht, verwijt een wijsgeer die beseft dat het onmogelijk is om gelijktijdig een compromis te treffen met de wereld en waarlijk goed of waarlijk wijs te zijn. Het compromis is dodelijk. Niet het compromis wel te verstaan, niet de medemens, maar het compromis met jezelf.

De nieuwe openbaring mijne vrienden, waarover wij deze avond ook weer iets hebben gezegd, misschien zo dadelijk nog meer, is in feite niets anders dan één voortdurende waarschuwing "er is geen compromis mogelijk". Wie zichzelf verlichtent verliest zichzelf en mogelijk zijn wereld. De mens moet van "dier met menselijke gedachten", worden tot een mens die goddelijke gedachten kan dragen, dat hij ontwaaken kan tot een hogere bestemming en bewustzijn.

De geest draagt daartoe bij, zo roepen deze stemmen. Gij zult bepalen wat is, want wanneer de kracht eenmaal komt en de beproeving eenmaal op U ligt, zo kunt gij U oprichten en in vrijheid gaan, maar wie zich verbergt vindt slechts de dood. Hij zal terugkeren uit de primitieve chaos langs vele wegen voor hij ooit weer hetzelfde punt betreedt.

Men heeft mij gezegd; Je kunt misschien wat zeggen in verband met dit of dat medium, deze of gene ster.

Mijne vrienden wat ik heb getracht te doen is niet een oordeel over een enkeling, het is een aanduiding van iets wat ge overal en telkens male weer zult erkennen en ervaren, dat er grote punten van overeenkomst en gelijkenis zijn tussen alle stemmen die klinken uit de waarheid en het licht, want de profeten van deze dagen, de openbaring die nieuw is, zij is geboren uit een kosmisch weten, zij is een laatste poging om U voor te bereiden op de beproeving waarin ge Uw rijpheid als mens en mensheid geestelijk en stoffelijk zult moeten bewijzen. Vergeef mij, dat ik afstand neem van enkele mediums, zelfs onze groep en het medium dat wij hier gebruiken, daarvoor zeg ik; ga waar gij wilt. Indien gij een nieuwe openbaring zoekt en een lichtende openbaring vindt, onverschillig door welke profeet, door welke meester geopenbaart, gij zult hetzelfde erkennen.

Mens laat de scheidingen wegvallen die U oppervlakkig zijn.

Mens vindt in Uzelf de waarheid en het recht, wees Uzelve, draag Uw eigen verantwoordelijkheid. De tijd daartoe is gekomen.

Wat de oudheid droomde, wat de filosofen speculeerden, wat zij in hun dromen over utopische staten hebben opgebouwd ligt nu voor U als een werkelijkheid die niet van buiten en van boven tot U wordt gebracht, maar als iets wat in U moet ontwaken en zich ontwikkelen.

Daarmee heb ik mijn onderwerp ingeleid. Zodadelijk ben ik geheel tot Uw beschikking om alle vragen in samenhang hiermee en in dit geval ook eventueel over stellingen, maar niet over personen, te beantwoorden.

Wanneer gij commentaren wilt geven op het door mij gesprokene, dan zal het mij eveneens zeer welkom zijn.

Ik hoop dat ik U met deze kleine inleiding iets heb kunnen laten voelen van het grote belang van deze tijd.

Aquarius komt, de wereld hangt in de waag, de mensheid wordt gewogen. Wee haar als ze te licht bevonden is. Begrijpt ge wat ik bedoel?

Vanuit dit standpunt zou ik graag Uw vragen gesteld willen zien. Maar het staat U vrij natuurlijk om elke vraag te stellen die direct met het onderwerp samenhangt en zo deze vragen beantwoord zijn, eventuele andere vragen die U belangrijk acht.

Nu echter wil ik eerst een ogenblik U vrijlaten om vragen te definiëren.

Ik dank U voorlopig voor Uw wel buitengewoon prettige aandacht en de rust waarmede U hebt geluisterd.

Tot zo dadelijk mijne vrienden.

VRAGEN EN ANTWOORDEN

Lag ik U verzoeken om een eerste vraag te stellen. Voor zover er schriftelijke zijn, lijkt het mij beter, deze allereerst te beantwoorden.

+ Zijn wij verplicht, in onze gedachten de eenzijdige ontwapening te ondersteunen, ook als ons verstand er misschien tegen spreekt? - Ongetwijfeld is de mens beperkt, wanneer hij meent, dat een eenzijdige ontwapening verstandelijk niet aanvaardbaar is. Want, mijne vrienden, wie een wapen gebruikt, provoceert het gebruik van een wapen.

Wie zich bewapent, blijft een bewapening van anderen bevorderen.

Hoe groter het aantal wapens, dat bestaat, hoe groter het gevaar daarin gelegen. Daarbij komt bovendien nog, dat de moderne wapens, indien U mij toestaat, dit op te merken, zodanig automatisch zijn en zo ingewikkeld, dat een klein ongeval, een spin op een verkeerde plaats, een veldmuis, een druppel water soms, een raket zou kunnen

doen starten, die ergens een atoomexplosie in een andere staat veroorzaakt en dan is het wel zeker, dat een groot deel van de wereld vernietigd wordt. Er is sedert 1945 begonnen met de bewapening o.m. een Ichor, de Al2 en er is nog een type, drie typen raketten met atoomwapenen in de Ver. Staten, reeds vier malen ter nauwernood een start van een raket met een van tevoren ingesteld doel voorkomen, d.w.z., dat drie malen de wereld reeds aan de rand van een ondergang is gekomen. Men moet, die weet, dat dergelijke risico's, niet alleen in de USA, maar ook in de USSR bestaan, moet zich eens afvragen, of het wel verstandig is, om het bewapening verder te gaan. Misschien zijt gij allen, volgens goed Nederlandse gebruik, graag dood en, maar er zijn vele mensen, die prefereren, blode Jan te zijn en zij denken, dat men het zijn opvattingen van recht en onrecht toch niet het recht heeft, het leven van praktisch de gehele mensheid in de waagschaal te stellen door een verder gaande bewapening. Hieruit alleen zou U moeten blijken, dat U gewetelijk en niet de instelling en denken, maar zo mogelijk ook materieel, naar ontwapening moet streven, zelfs wanneer deze eenzijdig is. Misschien bent U dit niet met mij eens en als U meent, daarvoor gedegen argumenten te hebben, staat het U volledig vrij om mij aan te vallen, indien U mij toestaat, mij te verdedigen.

Althans op dit beperkt terrein schijnt de vrede te kunnen heersen, zoet ik gjerne zou willen verzoeken, de goedheid te bezitten, mij de volgende vraag te stellen.

* Er zijn verder geen schriftelijke vragen. - Hebt U vragen aangaande mijn onderwerp?

* Zoudt U als chie nog eens willen herhalen, wat die Afrikaanse stam zei over die inwijding. Dat was zo enorm mooi. Ik neem 5 punten. - Maar dit voor U is vastgelegd, behoeft ik niet tot herhaling over te gaan. Maar ik mag U misschien, als er toch geen vragen zijn een ogenblik bezighouden met enkele andere beschouwingen op dit terrein. Lat ons goed beseffen, dat er geen werkelijk en feitelijk verschil bestaat tussen mensen alleen in bewustzijn. De eerste en de laatste mens is evenveel mens als de grootste wijze. Er is echter één punt, waarop het bewustzijn een aansprakelijkheid gaat veronderstellen. Een persoonlijke aansprakelijkheid, d.i. in vele gevallen het tijdstip, dat men rijp begint te worden. Allerjongste kinderen laat men overal op de wereld spelen. Zij leren wel en zij leren veel, maar men behoort hen zoveel mogelijk voor de gevolgen van hun fouten en mislagen. Zij zijn nog niet in staat, zelf te oordelen of te beoordelen. Wanneer het kind wat groter wordt, dan vindt men het heel normaal, dat het bepaalde verplichtingen krijgt. Er zijn daarbij natuurlijk gebouwen, die zij persoonlijk wat dwars voorkomen, zoals b.v. dat men in Nederland uitdrukt als het geven van het "mooie handje", zoals men tegen een hondje zegt, mooi te zitten. Deze uitdrukkingen lijken wij van weinig belang, maar men gaat toch aan het kind eisen stellen. Maar wat men eisen stelt, dat kan men worden, zal een kind meer onderworpen zijn aan wetten en regels. Deze zijn uiteindelijk bedoeld om het kind in staat te stellen, later te leven in de maatschappij der volkes enen. Op dezelfde wijze zal het gaan, wanneer een primitief volk kennis moet maken met de moderne beschaving. U kunt natuurlijk beginnen met een soorttrek rv te maken, maar zo'n volk dan wel rustig zijn eigen ondergang te zoeken, op een initievelijke wijze, maar dit is niet verantwoord. Iemand, die bewustzijn heeft, aansprakelijkheidsgevoel, kan niet een ander laten ondergaan. Wan-

neer dit geldt voor een mens, moet dit ook gelden voor
kosmische krachten, moet dit gelden voor allen, die gees-
telijk waarwaardig zijn t.o.v. de mens. Stelt U verder,
dat wij dus deze mensen moeten opvoeden, dan kunnen wij
dit alleen doen door men bepaalde hulpmiddelen te geven.
zo begint men b.v. een eenvoudige stap te helpen door haar
te leren lezen en schrijven, haar bepaalde middelen ter be-
schikking te stellen. In plaats van stenen bijlen b.v. sta-
len bijlen, men onderricht ze b.v. wat over landbouw, over
betere huizen en wat daar bij hoort. In deze periode van
onderrichting zal men van die stap zeer veel tolereren,
men zal gelijktijdig die stap voor represailles van bui-
tenaf moeten beschermen. Zij leest a.h.w. enigszins gei-
soleerd. Wanneer zij echter over is gekomen, dat zij zelf
in staat is, te produceren, wat noodzakelijk is, dat zij
zelf heeft geleerd om te smeden en te bouwen, dan laat men
het verder aan haar over, want zou men dat niet doen, dan
zou de stap misbruik gaan maken. Wanneer de mensheid een-
maal geleerd heeft, om het bepaalde, naar gegeven techni-
sche, zowel als mentale krachten en gaven te werken, is
het niet redelijk meer, haar verder te beschermen. Zij
moet nu won en blootgesteld aan de invloeden van buitenaf.
In deze periode moet men echter nog een oordeel vellen o-
ver het al of niet werkelijk rijp zijn van die mensheid of
van die stap. Om dit te doen zal men een soort examen af-
nemen. Men zal observeren en zien, wat men met bepaalde
gaven, met bepaalde krachten kan doen, hoe men reageert.
Is die reactie juist, dan kan zo'n stap, dan kan zo'n we-
reld zonder meer intreden in de gemeenschap der volwasse-
nen. Dat is alles helemaal redelijk, dat is niet geestelijk.
Zolang een volk niet rijp is, dat je het met geweld rege-
ren, is het vaak noodzakelijk om dit te doen. Zolang een
volk niet in staat is, om voor zich te weten, wat goed en
verkeerd is, zal er een ander moeten zijn, die wetten
stelt. Zolang als een volk zelf niet in staat is, om taken
en arbeid te verdelen, zal er een kracht moeten zijn, die
dit doet. Maar wanneer het zover komt, dat een samenwerking
mogelijk is, dan dient dit volk cooperatief te werken en
te leven door een onderlinge taakverdeling en samenwerking.
Wanneer echter dit alles gebeurt, moet er ook innerlijk een
verandering plaats vinden, want een groep, die zo rechtlij-
nig egoïstisch denkt als een kind b.v., zal nimmer in staat
zijn om de complexe maatschappij van het Westen b.v. te aan-
vaarden. Dinkt U aan stammen als b.v. de Massai-negers.
Deze Massai zijn een groot heersers- en groot herdersvolk.
Zij waren trots en wijs op hun eigen wijze, maar zij zijn
niet zo geïntereerd op samenwerking met anderen. Wanneer
nu Afrika vrij wordt, is het logisch, dat van de Massai een
zeker verzet, een streven naar macht ontstaat, een stanego-
ïsme. Dit stanegoïsme maakt een werkelijke samenwerking in A-
frika grotendeels onmogelijk. Neemt U voorbeelden als Kon-
go, voorbeelden als b.v. Zuid-Afrika, waar de weinige ta-
lantten, die de gekleurde bevolking voortbrengt, niet de mo-
gelijkheid krijgen, zich te manifesteren en te ontwikkelen,
zoals het noodzakelijk is, uit angst, maar daardoor ook te-
vens men zichzelf het recht ontnemt om te zeggen. Wij hel-
pen u, wanneer het goed is, zij hebben dus recht om mee te
spreken. Zo is Afrika van een land van primitiviteit gewor-
den tot een latende bedreiging voor alles, wat koloniaal
dacht en leide. En misschien evenzeer een bedreiging voor
een groot gedeelte van het blanke ras. Zolang een wereld
niet rijp is, kun je haar niet in contact brengen met een
andere wereld. Zolang zij mentaal niet de instelling heeft

waardoor zij een samenwerking vindt, een aansprakelijkheid durft te aanvaarden, waardoor een ieder voor zich rechtvaardig is, zo goed hij kan, past die wereld niet binnen een groter geheel. U zult begrijpen, dat het met uw wereld feitelijk zo is. Zij bezit op het ogenblik alle middelen voor een cultuur, die binnen kort de weg naar de sterren kan zoeken. Zij bezit alle wapens om zich te verdedigen tegen eventuele tekorten aan grondstoffen, enz. Ze heeft alle middelen om haar wereld te vormen tot een soort paradys. Alleen eenmaal is zij daartoe blijkbaar niet in staat. Nu is zij echter eenmaal reeds zover gevorderd, dat zij een zuivere voorstelling heeft van dat, wat zij eigenlijk zou moeten doen. Chroostajer en Kennedy beschrijven beiden heel wel, dat, wat zij doen, eigenlijk niet verantwoord is. Zij weten, dat het niet goed is, dat anders beter zou zijn. Maar zij blijven aan bepaalde belangen vasthouden. Daarom nemen zij, niet anders te kunnen. Dit laatste nu moet wegvallen. De mens moet goed en kwaad kunnen zien, zonder daarvan een spel te maken. Het slot van rekening kunt u ook wel zeggen: Ik heb een medemens vernoord, hij was jong, natuurlijk en hij was gezond, natuurlijk en hij had nog veel kunnen doen natuurlijk, maar toch heb ik eigenlijk wel goed gedaan. Want als je ziet, hoeveel ellende er in de wereld is, die arme kerel had zoveel ellende kunnen hebben, dat zijn woord eigenlijk voor hem een pijnloos einde is van een weg van ellende. Terwijl hij niet eens weet, of dat zo is. Dit klinkt absurd, maar hoeveel kunnen doen eigenlijk precies hetzelfde. Was ik u een voorbeeld geven? Van iets wat aanvaarde praktisch is? Natuurlijk deze mens zou misschien een goede artist hebben kunnen worden, heeft begaafdheid, heeft zelfs wat gepresteerd, maar wij hebben nu eenmaal al mensen en wanneer wij daar goede vrienden mee zijn, dan is het toch veel beter, ook wanneer hun prestatie soms wat terugblijft bij wat denieuwe era steert. Laat ons die nieuwe wereld drukken, laat ons die anderen voorrang geven. Dat is misschien een moord op een talent, (?), op een menschenleven.

Toch denkt men daar niet over na. Ander voorbeeld. U hebt een goede en welbekende naam. U kunt credit krijgen. Er komt een ander. Die heeft geen welbekende naam, heeft veel meer potentieel, meer mogelijkheden om een bedrijf op te bouwen. Hij krijgt geen credit, geen credit, want hij is onbekend. Is dat logisch? Het is onredelijk, het is onrechtvaardig, maar deze onrechtvaardigheid, deze onredelijkheid bestaat in uw wereld nu steeds. Niet alleen hier in het Westen. Het is overal zo. En daarbij komen steeds meer de gedachten, dat men eigenlijk voor elkaar niet aan praktisch is, maar slechts door gemeenschappelijk belang gebonden. Men opvoeding, die eveneens fout is. Wanneer wij samen een berg bestijgen en ik heb de top bereikt, is het dan logisch, dat ik het klimtoestel losgooi en zeg: Ik heb mijn doel bereikt, we hebben tot zover samengewerkt, maar ik heb het niet meer nodig, doe het laatste zelf maar alleen en misschien zelfs te zeggen: Er is geen plaats op de top voor twee en de genoten maar beneden te stappen. Toch zijn er veel mensen, die dat doen. Dat is een kwestie van intelligentie. Maar is een sterke splitsing tussen wat men zou kunnen noemen het religieus-ethisch bewustzijn, dat vaak juist is dan het normale in de ethiek van het dagelijkse leven, de moreel, die men anderen oplegt en die men zelf belooft. Begrijp wij goed, ik kan mij voorstellen, dat iemand zegt, al dat morcel-gedoeente interesseert mij niet. Maar wanneer hij dan tegen anderen zegt. Het is be-

len, rijk om zijn eigen immoraliteit achter een gesloten
 raam en een gesloten deur te verbergen, dan vind ik deze
 mens misdadig. Ierland, die moreel is en die juist leeft,
 die moet dat openlijk en voor zich precies gelijk doen.
 Omdat deze verschillen op het ogenblik bestaan, is het
 noodzakelijk, dat de wereld aan een reeks proeven wordt
 onderworpen. Dat daarbij ook niet-stoffelijke krachten
 een rol spelen naast vele andere, is uiteindelijk maar
 bijkomstig. De mensheid is op een punt gekomen, waarop
 zij niet kan voortbestaan, indien zij in zich niet einde-
 lijk beseft, dat er geen verschil kan worden gemaakt tus-
 sen een recht voor mij en een recht voor een ander, moraal
 voor mij en moraal voor een ander. Men moet de gelijkheid
 van wetten en rechten accepteren. Die rechten en wetten
 kunnen ook niet worden gewijzigd doordat A communist is en
 B democraat, doordat A katholiek is en B protestant of
 Boedhist of aanblijver van een houten beeld. Een mens als
 mens heeft gelijke rechten, gelijke plichten, zodra hij
 rijp is. Zo wordt de mensheid overgesteld met een grote
 reeks van spanningen. Men geeft haar zelfs de mogelijkheid
 om dwaasheden te begaan, want in deze dwaasheden kan de
 mens lering vinden, hij kan a.h.w. door die lering het ge-
 voel krijgen: nu weet ik eindelijk, waar mijn weg ligt.
 Maar zo dadelijk, niet waar, dan komt er een tijd, dat de
 mensheid een opgave krijgt en die opgave zal zeer waar-
 schijnlijk zijn te beslissen over oorlog en vrede, te be-
 slissen over haat of naastenliefde, te beslissen, of hij
 een hervorming wil uit vele revolten of een hervorming,
 die praktisch voortvloeit uit een praktische ondergang van
 het menselijk geslacht. Het zal nog even duren voor die
 opgave komt. Daarom spreken in deze dagen cuizende stem-
 men. Elk van die stemmen heeft eerst een tijd lerarend ge-
 werkt. Er werd dus noodzakelijk een leerstof gegeven.
 Daarna werd de werking van deze stemmen en krachten meer
 actueel. Zij werd gebaseerd op situaties, die nu bestaan.
 Er werd gewezen op feitelijke verhoudingen op bestaande
 reële verplichtingen en mogelijkheden. Niet alleen op the-
 orie. Men is het zover gekomen, dat men de laatste waar-
 schuwingen geeft, zoals de laatste instructies in zijn
 voorbeeld, gegeven aan de jongeling, die voor inwijding
 zich tijdelijk moet afzonderen en die daarbij geconfron-
 teerd wordt met de grote gemeinen van zijn stam. De mens-
 heid staat op dit ogenblik op een punt, waar zij zelf moet
 beslissen, zij de proef zal moeten ondergaan en voor zich-
 zelf zal moeten uitmaken (daar kan niemand iets aan doen),
 of zij waardig is in de rij der mensen opgenomen te worden
 of onwaardig. En het die onwaardigheid zal waarschijnlijk
 wel een uitstoting gepaard gaan. Dat is het grote belang,
 dat hierin ligt. Daarbij is het voorbeeld, dat ik u gaf
 met enkele fasen, op zichzelf alleen maar een lichte aan-
 duiding van wat op het ogenblik gebeurt. Een oude wijsgeer,
 die ik zeer goed gekend en ook geerd heb, had de gewoonte
 om 's avonds te zitten en te denken met ons. Zo sprak hij
 en een keer zeide hij: Voor een mens is het niet belang-
 rijk zijn problemen te kennen. Zodra hij zichzelf kent
 voor wat hij is, zullen de problemen vanzelf verdwijnen.
 Maar wie zichzelf niet kent, zal het alle kennis ontrent
 problemen nog steeds mislukken. Dat is mij altijd bijge-
 bleven, waarschijnlijk, omdat ik ook een paar mislukkingen
 heb moeten boeken, voor ik het zover kon brengen.
 +Albert Schweitzer heeft, naar ik gelezen heb, een
 tijdje geleden gezegd, dat hij het heel jammer vond, dat
 het kolonialisme al helemaal was afgeschaft, omdat de mees-

de volkeren in Afrika nog helemaal niet rijp waren om zichzelf te besturen. Kunt U daaromtrent ook iets zeggen? - Er wordt hier al commentaar gegeven. In feite heb ik hierover al veel gezegd. Sta mij toe om duidelijker te zijn nog. Het kolonialisme in de vorm, waarin het een lange tijd is voortgezet, was voor drie kwart een exploitatie. Het een had moeten doen in deze tijd was, het effect van het exploiteren wegnemen en het handhaven van de gezagsverhouding, opdat de volkeren eerst konden leren in te groeien in deze exploitatie en al, dat er een samenhangt, om zich zo voor te bereiden op een waardig dragen van het gezag, dat het zelfstandigheid samenhangt. Maar men heeft men niet de exploitatie-mogelijkheid gegeven, maar alleen maar het gezag. Nu is dit te vergelijken met het nemen van een grote gorilla uit een van uw gewaardeerde dier ntunnen, dat dier een politieuniform aan te trekken en te zeggen: da het verkeer regelen. Het dier zal ongetwijfeld zeer grote resultaten hebben, die door de slopersbedrijven zeer gewaardeerd zullen worden. Maar het is de vraag, of hij ooit zijn politiefunctie zal kunnen vervullen, zolang hij niet begrijpt, wat verkeer is. Ik hoop, duidelijk te zijn geweest.

+ Onze wereld, die nu aan de rand van de inwijding staat, is zij 14 of 21 jaar? - Bij vele volkeren is de inwijdingsperiode 12 en niet 14 jaar. Ik hoop, dat U mij niet knijpt neert, als ik de mensheid nog niet rijp genoeg acht om zelfs maar te denken over 18, laat staan over 21 jaar. Maar ongetwijfeld heeft dit zijn voorzelen, want zoals U zelf wel kunt constateren, groeit uit de noekige onbehulpzaamheid van 12 jaren een 18 jaren een bekoorlijkheid, waaruit dan bij de rijpheid, die het 21 gepaard gaat, een volheid van ervaringen vloeit, die schoonheid mogelijk maakt. Uit wat nu is, een schoonheid groeien, maar schoonheid is er nog niet. Mijn conclusie. Wie is de inwijding, die ligt bij het verlaten van het jongelingschap of moeten wij zeggen: kind zijn. Het kind, dat introde doet in de wereld der volwassenen, moet nog, veel zal moeten leren, voordat het misschien wettelijk de rderjarig geacht kan worden. Het spijt mij zeer, dat ik geen nog rder veel kan geven, maar U zult mij wel willen verontschuldigen, waar het toch belangrijk is, de waarheid ook niet te kort te doen. En laat ons stellen, dat ook 12 jaren een zeer aanvallige leeftijd kan zijn. + Maar we hebben dan toch de reinste puberteit nog mee te maken van onze planctologos. Dat hebben we allemaal nog door te maken en dat feit houdt toch wel wat in aan schommelingen. - Dat ben ik wel met U eens, maar vergeet niet, dat uit "Sturm und Drang" meestal het begin van verstand geboren wordt, terwijl in het kind zijn de vernietigingsdrang zinloos is. De puber zit ten hoogste in uitloven van het ik en is zijn meester op het werk, tenzij zijn wereld het geen mogelijkheid geeft om een diepere inhoud te vinden. De logos kan die al dagelijk vinden. En zal dus niet een noot worden onder de sterren.

+ Vindt U niet, dat de straf, die bij een mogelijke vernietiging, toet t.o.v. het 12jarige kind erg vreed is? - Dez straf is, kosisch gezien, ongeveer hetzelfde als het opsluiten van de kleine misdadiger in een donkere kast voor een uurtje, voordat hij naar buiten mag, zijn fouten herstellen, de rooel opruilen en rustig verder spelen. + Maar als ik mij niet vergis, als ik het goed begrepen heb, heeft U toch daarnet verklaard, dat bij een mogelijke vernietiging van de wereld, tevens een uitstoting van de mensheid als parijp plaats vindt? - Natuurlijk, het costume dat U nu draagt, is dan niet meer in de mode. Maar vergeet

niet uw wezen, uw werkelijkheid, uw ziel, uw geest, zij wonen in dit voertuig en dat houdt dus in, dat de aarde "out of bounds"....zige loten voor de kosmos zou moeten worden geacht, maar dat degenen, die hier zijn heengegaan, elders wel degelijk een mogelijkheid krijgen om toch te leven en te ervaren. Overigens zou het mij zeer leed doen, wanneer mijn woorden u pessimistisch gesteld mochten hebben, want het ergste vreesen is dwaas. Weet u, eens denkt en er is eens gezegd: mijn gedachten zijn als beelden, die ik schilder en die door anderen worden gecopieerd. Wat u denkt, leeft in anderen. Weest u bewust van de toestand, waarin de aarde zich bevindt, maar twijfelt en wanhoop niet aan haar. Dan moet u twijfelen en wanhoopen aan uzelf. Gelooft, dat de mensheid, althans een groot deel ervan, zeker de proef zal kunnen doorstaan. U hebt er alle reden voor om het aan te nemen, ondanks alles. U hebt alle hulp, alle steun nog om dit mogelijk te maken. Dan kunt u zeggen: wij zullen slagen. U bereidt zich nu reeds voor op vele veranderingen in het leven, maar gelijktijdig het uw denken op een overwinning van datgene, wat u als een proef wordt voorgezet, niet als een nederlaag. Wie denkt aan een nederlaag, bevordert ze. Vroeger was het zo: wanneer een strijd begon, kwamen de grote helden, zij liepen voor de legers heen en weer en zij stootten luide strijdkreten uit, zo tonend, dat zij geloofden in de overwinning. Uw moderne helden worden door hun voetbalcoaches, dat is goed, ja? ook al voorgelicht in de zin van: wij kunnen uiteindelijk niet verliezen, wanneer je maar alles geeft, wat er in je zit. Dankt u op dezelfde manier. U zult ontdekken, dat het positieve denken zeer grote voordelen heeft, mits men daarbij niet alleen uitgaat van hetgeen anderen zullen doen, maar ook van hetgeen men zelf kan volbrengen. Vergeef mij, het is niet een terechtwijzing, alleen maar een kleine herinnering.

Nog iemand, die iets naar voren wil brengen? Dan kan ik misschien nog een ogenblik van de tijd gebruiken, een kort ogenblik, om u een kleine legende te vertellen. Er was eens een zeer machtig heerser. Toen zijn vader stierf, zei hij: Ik wil door zijn grootheid niet gehinderd zijn en hij bouwde zich een **nieuwe** stad en een nieuw paleis. Hij deed dus zoals een historicus, wanneer hij de geschiedenis herzielt. Hij leefde daar in alle macht en grootheid en roemde zich zeer om zijn kracht, maar enkelen wisten, wie hij was en waarom hij zichzelf zo roemde. En zij zeiden: ziet deze vorst heeft angst. En zij gaven hem geen vijanden te overwinnen. Maar elke nacht weer spraken zij de dromen van angst uit onder zijn venster. En ziet deze vorst, die het zijn soldaten vele rijken had kunnen overwinnen, stierf, omdat hij enkele stemmen vreesde en niet beseftte, dat zij slechts weergaven de nederlaag van zijn wezen. De stad is vergeten, zijn ruïnes, begraven onder de jungle, worden bewoond door insecten, door kruipende wezens. Maar nu is uitgeblust, niemand spreekt meer van hem, die in zijn grootheid meende, dat hij een verld zou veroveren. Zo nu is de eens. Vaak meent hij, dat hij van het verleden moet aflaten, het terzijde stellen. Hij trekt uit, om zich een nieuwe stad te bouwen, een nieuw complex tempels of hij moet

tot de vre s zelf aan heeft gewoond. Indien in uw wereld iemand u zegt, dat hij sterk is, dat hij u zal overwinnen en overrompelen, wanneer iemand u toeroept, dat hij boven heeft van 100 negaton, wanneer hij u toeroept, dat hij de machtigste ter wereld is, weet dan, dat hij vreest. Want zij, die werkelijk sterk en groot zijn, zij spreken niet van zichzelf, over hen spreken anderen. Wanneer in uw tijd en uw wereld vele dingen u vrees aanjagen, herinner u dan hen, die luidkeels roepen over zichzelf. Zij zijn angstig. Verst gij van niet angstig, maar sterk als de wijzen, die door het spreken van hun stem vernietigden, het leger ooit ten onder konen brengen. Laat uw gedachten gaan over de wereld, laat ze gaan als brenners van licht, omdat dat angst hecht, ook het licht vreest, dat de geborgenheid van het duister negent. Licht en waarheid en eerlijkheid zijn de machtigste wapens van de wereld. De weerloze, die eerlijk is en oprecht en licht met zich brengt, is gevaarlijker dan alle legers en wapens dezer wereld tezamen voor het duistere. En wie het licht aanvaart, zal in het lichtende komen de waarheid en deze niet vrezen. Dons geeft men een bloem een naam, omdat zij lieflijk is of een dier een naam, omdat het verschrikkelijk is of omdat men zichzelf erin wil vercooigen. Geeft u aan veel, wat op uw wereld thans zo luidkeels wordt verkondigd, ook een naam. Noem het de angst voor het onbepaste, door te bescien, dat de angst is, die anderen dreigt. Wanneer deze angstige oude lieden, die zich vergissen, omdat zij licht en eeuwigheid met elkaar verwisselen, weet dan, dat wie licht is en heerlijk, sterk is. Indien gij hoort zeggen, dat men de wereld zal te gronde richten, richt dan uw gedachten op de waarheid, dat niemand de wereld kan vernietigen, tenzij ook gij daaraan meewerkt. Gij zijt de machtige, nemand anders, wanneer gij licht in u hebt. Een oude wijsgeer stelde: Wie in zich een graan waarheid draagt en daaruit leeft, is machtiger dan alle vorsten der aarde. Wie in zich een graan ware rechtvaardigheid kent, heeft een snijdend zwaard, dat alle wapen der verwarring doorbreekt en wie in zich een graan ware, dus niet persoonlijke liefde kent, deze is de eenheid gegeven het al, wat nog weggesloten is voor de ogen der angstigen en dwazen. Want hij betreedt de werelden, die verborgen zijn, gaat door de poorten der invijding en plukt zich de lichtende bloemen op de wei, die daar staan. Misschien klinkt het u overdreven, maar het is waar. Ik hoop, dat ik met deze woorden u nog eens duidelijk heb gemaakt, dat de boodschap van deze dagen, de nieuwe boodschap, er een is, die u vooral wil leren om niet te vrezen, dat, dat goed is in uzelf te bevorderen, het kwade niet vrezend, wetend, dat gij waarlijk van belang kunt zijn bij al, wat uw wereld aan beproevingen ondergaat. In uw Bijbel staat, dat God een stad, die verdoemd was om onder te gaan, wilde behouden om één rechtvaardige, om tien rechtvaardigen. Wanneer de prof het over deze wereld zouden tien rechtvaardigen genoeg kunnen zijn om leiding te geven aan de vantoop der anderen en zo een wereld te redden voor het verderf, dat zij zichzelf heeft bereid. Daarom, vrienden, vreest niet. Weet, wat er geschiedt rond u, maar begriep het ook. Tracht als de wijzen der Oudheid te begrijpen, ook, dat niet verstandelijk beredeneerd kan worden, aan te voelen als juist en waar en u zult ontdekken, dat u meer bondgenoten hebt dan u beseft en meer mogelijkheden dan u nu zoudt durven hopen.

Ne gaan ook deze avond besluiten het het schone woord. U weet het, geen enkele litteraire bijbedoelingen en de keuze van onderwerp aan uzelf, maximaal drie.

* Glimlachend, momenteel, overloop. - Ik heb hier
Chroestjef en een astronaut, die een overloper is. Nou,
ik zou zeggen, dat, wanneer Chroestjef astronaut zou wor-
den, het Westen misschien verrijkt zou worden met een hoop
overlopers. Laten we dan maar beginnen met Chroestjef.

Zoon van een eedle, zoon van het land
regeert hij uiteindelijk het vaste land
het hele rijk. hij is de staat,
hij is de wijsheid, hij is de macht.
hij is de kracht, die het al beweegt,
en god, zo dadelijk weggeveegd.

Doordat hij andere goden snel deed vallen,
nu nog een vorst, ooringd van zijn vazallen.
Een heerser, die de wereld door zijn woorden
het verstomming slaat.

Buidelijk, een arme mens, die langzaam ondergaat.
Maar toch heeft hij voor zichzelf gezocht, het bes-
te te geven, te dienen, te vinden de kracht en de macht,
die hij in het leven aan allen wil geven. Hij heeft ook
veel goeds tot stand gebracht. Maar hij vreest, omdat zijn
god is gevallen. Het geloof in de leer wordt vaag, traag
en zwaar en daarom vreest hij het gevaar en tracht als
paus zich op te werpen. De sterkste van de sterken en uit-
eindelijk moet hij vallen. Want meer dan noch zijn va-
zallen doet hij in de muren van het kasteel voor kort ver-
borgen ligt.

Waarom u dan een misschien niet erg dichterlijke,
maar, naar ik vrees, wel ware definitie van de toestand
hebt. Natuurlijk is het aardig om te zeggen, daar was geen
plaats voor drie. Stalin was de sterke, Chroestjef uitein-
delijk de onderhandelaar. En ja, aangezien de man te oud
is, om als astronaut naar de maan te gaan, zullen waar-
schijnlijk zijn ogenblikkelijke ministers en generaals
daar wel zorg voor dragen. Nu de astronaut.

Een graf met machines, dat door de ruimte drijft
en nog een ogenblik een lichtend lijntje schrijft
tot radar, dat blijft.

Levenszucht, verlatenheid, een wereld, die gaat
aan zwaartekracht, die je verlaat,
totdat je zwevend in het leven in je graf gaat
en niet weet, waar je leeft.

Aanzinnige stilte, die steunen heeft
en die spreekt.

Verleden en heden bezien en verward,
een toekomst, die tart
en uit vrezen je bouwt

aan de id vertrouwd en toch reeds dood, nood.

Daar tussen mechanische kaken,
langzaam en traag volbracht.

De sleut van machines, een held van de massa,
astronaut, waar is je kracht, wanneer je tussen ster-

ren zweeft?

Jij, die de aarde pas verlaat, voel je soms een golf
van vreesdheid, die je haat, omdat het al een andere ster
heeft, een ster vol waarheid heeft. Misschien is dit wel
de meest juiste om schrijving. Vandaar dat er al verschil-
lende krankzinnig zijn geworden en anderen nooit meer de-
zelfde zullen zijn. Nu ja, dat mag niet gepubliceerd worden.
Maar als je dat zo bedenkt, dan is het eigenlijk net alsof er
een grens staat, zo aan deze kant het al en aan die kant de
aarde. Ja, dat is de grens, dan zou je een overloper kun-
nen zijn. Je zou kunnen zeggen: Laat mij nu al die klein-
heid en beperktheid eens verlaten, laat mij nu eens een

verder het andere, het Grote, het Vredige. Ik hoop
dan, dat u het goed vindt, dat ik die Overloper nu eens
zo behandel. Ik kan natuurlijk de laar van Berlin geen
doorbreken, nu je, die wordt tegenwoordig meer doorbroken
dan de geluidsbarrière. Ik kan gaan spreken over overlo-
pers van Oost naar West en van West naar Oost. Maar als
ik u daar de waarheid van zeg, dat is niet veel moois en
ik zou toch graag iets moois geven als het einde van de
bijeenkoet.

Overloper

Wobere wereld van vloed en rood en dood.
Zwarte schaduwen en het genadeloze, boze streven
niet naar leven, maar naar macht.
Macht, die verjagt en dood, die meer en meer
je krachten vraagt en slaagt, je tot een streven
voert te dwingen, tot dat je niet meer kunt.
Een van genieselen uit leugens opgebouwd,
misleiding en verdraaiing, verwisseling en verwarring
tezaam gevlochten tot een pantser staal,
dat zelfs niet meer doordringen wordt door 's mensen
en maakt hen doof en blind en toch nog... ideaal
om op bevel van het hemel drijft voort doet leven,
te geven, daar buiten het een als pijn zijn kracht
lokkende zijn

Met flonkeren van sterren als vele gekleurde juwelen
en het spelen op de weids van de bewijzen
De sterren wemelen voort en daertussen klikt een
zang, een lied.

Daertussen klinkt een woord, geboren uit het niet,
dat spreekt tot dat het in je leeft. Misschien is
het dan als eens wel goed, wanneer de rede je begeeft
van het menselijk zijn. Wanneer je neerwerpt naast
je het menselijk streven en leven onder dwang. En
overloopt naar het andere maar tot dat der sterren
zang je stil ovat, het ik belet door deze gunst en
deze kracht en wordt dan het genade vol geladen,
hoog gevreesd door al, die zich vermoeden om de mens-
heid voort te boeien in waan, misleiding en bekrom-
pen taal. Lindelijk weer op aarde voort aan dragen
de fakkels van een ideaal. Men licht, een waarheid en
een woord, dat weerklinkt uit de Hemel zelf het accoord
der eeuwigheid in mensentaal door mensentong, toch
weer een vorm gegeven.

Loop over naar de kracht van licht,
loop over naar het leven.

Ook deze waan van angst en dood
wordt gesloopt als je overloopt.

Gedoopt ten licht, maar ook in verwarring en pijn,
in beproeving, edik zo wrang, een hart zo bang,
maar dan is de doop ondergaan,
is de beproeving doorstaan.

De vrijheid van sterren, de vrijheid van sferen,
de mogelijkheid, alles te absorberen,
aanlicht en aan kracht en aan weten.
De mogelijkheid, de waan te vergeten,
te weten, hoe waarheid geschiedenis schrijft.

Loop over langs naar licht en naar leven,
voordat je rede en redelijkheid je uit je col
tot in een graf van geestelijk duister drijft.

Ja, het is misschien niet allemaal even optimistisch,
maar ik zou zeggen, je hebt in ieder geval nog de kans.
Daar staat hier nog geen versperring. Maar ik dan mijn eigen
slotwoord er ook even achteraan geven.

die geloof in de eigen van het leven,
die geloof in liefde en kracht, die heeft reeds
volbracht op het ogerblik, dat hij moet te beginnen
het streven. Vertrouw en geloof en wees dat dan ook geheel
het stof en het geest. U zult zien, het bereiken licht
haast gegeven, geschenken of niet, omdat wie in zich waar-
lijk leeft en is, de werkelijkheid erkent. En onbewust
zienzelf en krachten al ten goede wandt. Ja, in hoop,
dat je te de rij elarig vergeeft, die er misschien in zit
en dat je de les lee naar huis neemt.

Vrienden, dat is voor mij dan ook afgelopen.

Blijft alleen nog om U allemaal heel vriendelijk te danken voor Uw
aanwezigheid en U toe te wensen, dat U op een prettige manier
huiswaarts kunt gaan, dat de rest van de avond en als het even kan
de rest van Uw tijd op aarde aangenaam moge zijn.

Allemaal een hele gezegende en prettige nachtrust, waar je zo
eventjes bij ons komt aanwippen om uit te rusten, als het op aar-
de toch misschien een beetje inspannend is geweest.

Vrienden tot ziens.